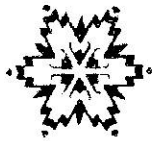

KHỐC ANH

Hồn sáng sốt nghe tin Anh mất,
Cùng chiếc tàu tìm đất Tự Do.
Trùng đường biển cả, sóng to,
Một đi đã quyết, khôn dờ rui may!

Lòng hồi tưởng trước ngày nước biển,
Tôi Ban-Mê mỗi chuyến đi xa.
Nha-Trang, anh giữ lại nhà,
Tình thân đồng nghiệp dậm dã tôi anh.

Cùng những tưởng an-lành liên luy,
Nào ngờ dẫu lủ quỷ vô thần
Nhảy vào sát hại nhân dân,
Miền Nam bỗng chốc hóa thân ngục tù.

Bọn bán nước bay vù xuất ngoại,
Thân tép tôm ở lại chịu đòn.
Oan hồn cao tổ núi non.
Ai còn sống sót là còn đau thương.

Về Sài-Gòn tìm đường vượt biển,
Tôi rủ Anh cũng chuyên cho vui.
Bảo tôi: vãng lộ đóng rồi
Cho chủ tàu khác, đành thôi, phải chờ.

Hẹn gặp nhau trên bờ "Đất Hứa".
Tôi đến đây hơn nửa năm trời,
Bóng Anh mờ mịt ngàn khơi.
Hỏi thăm Anh, chẳng có người nào hay!

Tin sét đánh ngang mây: Anh chết!
Khiến lòng tôi khôn xiết ngậm ngùi.
Đi đâu với quá Anh ơi!!!!???

Hỏi mây, mây trắng ! Hỏi trời, trời xanh !

(Một biển nước mát cho gia đình
Anh Nguyễn Xuân Phường.
Một nền hương cho những người vượt
biển xâu sủ.)

N.T.T.

Nguyễn Thanh Tung
(Louisiana)
06/06/81